

[Report on Tohoku Volunteer Program 2012]

Mother Tongue

Name: Trương Diệu Mai

[In your mother tongue]

1. What impression did you have on Tohoku after 1.5 year of disaster?

1 năm rưỡi sau sóng thần, mình thấy sức phá hủy khủng khiếp của sóng thần vẫn còn để lại rõ dấu vết ở Tohoku: những khu dân cư trước kia giờ là bãi đất hoang, vẫn còn sót lại nhiều ngôi nhà với dấu vết đổ vỡ. Nhưng mình cũng nhận thấy thành quả của con người trong việc dọn dẹp và tái thiết nơi đây: đã không còn quang cảnh hoang tàn, không còn những bãi rác ô tô, những đống rác cao ngất trời như 1 năm trước mình tới đây; trên đường nhiều ô tô mới chạy, 2 bên đường đã thấy những ngôi nhà mới và cũ được sửa chữa... Điều làm mình ấn tượng nhất trong chuyến đi này là suy nghĩ của con người nơi đây về xây dựng cuộc sống mới sau sóng thần.

2. Please describe your experiences and tell us your reflection of them (for example, the work which you were engaged in, people's conditions you observed, the stories you heard from them, and any other interesting experiences you would like to share with readers of this report).

Trong chuyến đi lần này mình đã nấu ăn Việt để giao lưu với những người dân nơi ở khu nhà tạm thời và được đến giúp xây tượng đài Ashita e no Love letter. Tuy không thảo luận trực tiếp, nhưng qua câu chuyện của những người nơi đây là qua những gì mình quan sát, mình hiểu rằng sóng thần đã làm họ mất mát rất nhiều. Hiện tượng sóng thần nghìn năm mới xuất hiện một lần vào đúng thời đại những người dân đang sống ở đây, cướp đi của họ nhà cửa, làng xóm, làm thay đổi toàn bộ cuộc sống của những người dân nơi đây. Từ cuộc sống bình thường yên ả biến thành một cuộc sống bất ổn hơn, chưa chắc chắn ngày mai sẽ ra sao (hiện tại có sự hỗ trợ của chính phủ nhưng sẽ không thể kéo dài mãi). Mình biết mọi người ở đây đều bị ảnh hưởng tâm lý nặng nề từ sóng thần nhưng ai nấy đều tươi cười vui vẻ và rất thân thiện giúp đỡ bọn mình. Họ suy nghĩ tích cực về cuộc sống tiếp theo đây. Sóng thần là một thảm họa không may. Giờ thảm họa đã đi qua, họ không đổ lỗi cho sóng thần, mà tích cực cố gắng làm những gì có thể để xây dựng một cuộc sống mới, có ý nghĩa hơn trước. Cuộc sống mới của họ là những cuộc sống bình thường nhưng với những ước mơ mới, là cuộc sống trân trọng những người xung quanh, trân trọng quê hương hơn trước, là cuộc sống với nỗ lực cố gắng truyền đạt lại bài học từ sóng thần cho thế hệ sau. Tượng đài Ashita e no Love letter, theo mình nghĩ, là sự vật chất hóa những suy nghĩ đáng khâm phục của những người dân nơi đây. Nghe câu chuyện của những người dân nơi đây, thấy mọi người giúp đỡ nhau như gia đình, mình thực sự rất cảm động.

3. What did you learn from Tohoku and what would you like to suggest to your country people in case of natural disasters that might happen in your country?

Nếu chẳng may thảm họa tự nhiên xảy ra ở nước mình, thì mình hi vọng mọi người sẽ không lơ là mất cảnh giác. Đó là điều mà những người dân vùng bị nạn đã nhấn mạnh: không nên mất cảnh giác, nghĩ là sẽ không sao. Và khi thảm họa xảy ra thì cần trật tự, đoàn kết lánh nạn thì mới tránh được thiệt hại tốt. Và trong công cuộc khôi phục sau thiên tai, mình nghĩ rằng giữ một thái độ tích cực và giúp đỡ lẫn nhau cũng rất quan trọng.

4. Your message to your country people

Nhật Bản là một đất nước tốt, dân trí cao, đạo đức tốt, giàu có lại có hệ thống cảnh báo tốt. Tuy thế, sức phá hủy kinh khủng của thiên tai đã để lại vô cùng nhiều thiệt hại và khó khăn cho người dân, cả về mặt vật chất và tinh thần. Một bài học lần này mà mình đã học được từ người dân ở vùng bị nạn nữa là “hãy làm những gì mình có thể”. Vậy nếu bạn có thể làm được gì đó để chia sẻ với người dân Nhật, thì hãy thực hiện luôn nhé!